

Uit de oude doos

Het leek me wel leuk om de herinneringen aan mijn eerste tocht in November 1938 met mijn vriend, toen nog een „jochie”, even op te halen. Laarzen bezat ik niet, dan maar op klompen naar de „ROT-HOEK”.

Op de heenweg zagen we een veertigtal blauwe reigers, een koppel kramsvogels en verder meerkoeten, dodaarsjes, winter-talingen, kooiers, slobben, tafeleenden en een middelste zaagbek.

In de „Rothoek” stond een schuilhut van riet en herfstasters. We wrongen ons daarin en het eerste dat wij zagen was een . . . dwergmuis, daarna snippen, bokjes en een zieke wulp. Nadat ik voorzien was van de blijkbaar noodzakelijke natte voeten smaakte ik het genoeg een sperwer voorbij te zien schieten.

We stonden op ons hoofd

Plotseling zagen we op de dijk een roodborsttapuit. U had eens moeten zien in welke bochten we ons wrongen om deze „piet” goed te kunnen observeren. Jam-

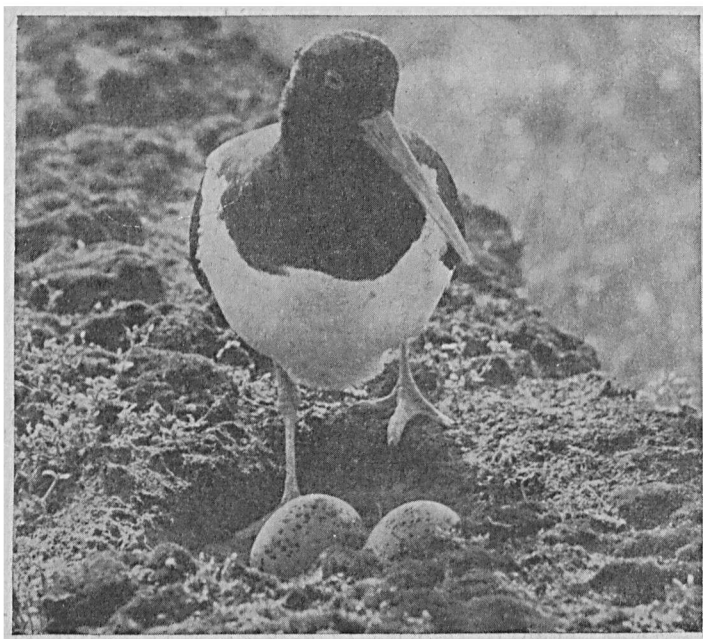
mer, dat zo iets niet op de film is vastgelegd, want we stonden bijna op ons hoofd en hebben dat zeker een kwartier volgehouden. Altijd is er weer afwisseling en je hebt ogen tekort. Daar vliegt een koppeltje aalscholvers, er zit een spreeuw met één poot, er zijn kempen, zwarte ruiters, zilver- en kapmeeuwen, pimpelmezen, koolmezen, groenlingen en rietgorzen. Tot slot een jacht van een slechtvalk op een zanglijster. Je hield je adem in, zó spannend!

Dat alles was te zien op één Zondagmorgen, een morgen, die ik niet licht zal vergeten.

We zijn de „Rothoek” als waarnemingspost kwijt. Er was veel te beleven. De zonsopgang b.v. met hele wolken wulpen als vliegende muzikanten. Dan werd je stil, heel stil en rustig. Jammer, dat zo'n mooi brokje natuurschoon verloren is gegaan.

Veel is er nog over, doch hiervoor zullen wij moeten vechten, vechten met vreedzame wapenen tegen allen, die ons natuurschoon bedreigen.

C. KARTEN.

'K ZAL HET TOCH MAAR WAGEN